

wilbe den jo slet ikke være forhindret derfra ved dette Lovforslag, thi Kongen kunde i Kraft af en saadan Alliance, og trods denne Lov, bruge sine Tropper paa den af den ærede Rigsdagsmand befrøgtede Maade. Altsaa det, han frygter for, det vil ikke blive forhindret ved det foreliggende Forslag, og, som allerede bemærket, er der heller ikke nogen Anledning til at antage, at der skulde indtræde en saadan politisk Conjunction, som han antydede. Jeg skal kun gjentage, hvad der er sagt, at Forslaget staaer i nøie Forbindelse med Hærplanen, og Hærplanen skal, eftersom Sagerne nu stille sig, blive et Fællesanliggende; men Fællesanliggenderne skulle vi stille i Bero og ikke søge at gribe ind i deres Ordning. Hvis vi vilde fremme det foreliggende Lovforslag, saa vilde vi fravige den hele politiske Stilling, som vi have indtaget, nemlig først og fremmest at søge at fremme Fællesforfatningen og at undgaae alle Spørgsmaal, som kunde frembringe Strid og Tvist, og navnlig undgaae nu at reise Spørgsmaal, der vilde finde deres Afgjørelse under Fællesforfatningen, som vi maae haabe om ikke lang Tid vil blive bragt istand.

Grundtvig: Ja, det følger jo af sig selv, at den ærede Rigsdagsmand fra Maribo Amts Afd. Valgtreds (Monrad), som vil, at Alting skal gøres og lades, for hurtigt at faae en Fællesforfatning, hvilkensomhelst, at han finder det aldeles ubetimeligt at tage saadanne Forbehold, der kunne tjene til at gjøre Fællesforfatningen i det Mindste uskadelig for Danmark; det kan jeg godt forstaae; men derpaa skal jeg ikke svare ham Andet, end hvad jeg før har svaret paa en saadan Betragtning, at det jo er aabensbart, at Spørgsmaalet da slet ikke bliver om, hvorvidt Fællesforfatningen vil kunne være Danmarks Rige og det danske Folk tjenlig, men Spørgsmaalet bliver kun om at faae den hurtigt og ikke lægge nogen Hindring i Veien for, at alle de store Spørgsmaal, baade for det danske Folk i det Hele taget og for den enkelte Danske isærdeleshed, kunne blive førte ind under Fællesforfatningen og der finde deres Afgjørelse. Naar han har talt om de store Verdensbegivenheder, som for Diebliffet finde

Sted, da er dette jo den egentlige Kjerne af Spørgsmaalet uvedkommende, og jeg skal derfor heller ikke indlade mig videre derpaa; det vilde forresten ogsaa være meget upassende her, om vi vilde tvistes om, hvad det er rimeligt, at der vil forestaae paa den store Verdensstueplads i dette eller i næste Aar. Jeg skal blot erindre om, at, uagtet hans store Indsigt og hans store Sikkerhed, saa er det dog efter min Tanke — saavidt jeg kender til Historien og Forholdene — slet ikke saa urimeligt at antage, at Preussen endnu, og meget snart, vil kunne tage Ruslands Parti og ogsaa formaae det tydske Forbund dertil. Hvad den foreliggende Sag selv angaaer, see, da er der jo blandt alle de Grunde, der ere anførte derimod, ingen, som viser, at vi paa anden Maade kunne sikke os for, at ikke danske Folk skulle blive brugte i fremmed Interesse og fremfor Alt i det tydske Forbunds Tjeneste, da man ikke har vist nogen Maade, hvorpaa man ellers kunde sikke det, ikke givet det allermindste Haab om, at der ved Fællesforfatningen vil blive sørget for noget Saadant — hvilket vi heller aldrig med nogen Rimelighed kunne vente. Jeg vil derfor haabe, at den ærede Forslagsstiller vil blive ved sit Forslag og ikke bryde sig om, enten Thingets Majoritet vil lade det nyde Fremme eller ikke, og, ifald han skulde opgive det, saa skal det blive optaget.

Cornelius Pedersen: Ja, jeg kan nu rigtignok ikke have Tanke om, at jeg skulde kunne have nogen stor Indskydelse paa den ærede Forslagsstiller i denne Sag; men jeg vil dog inderligt ønske, at jeg kunde have det. Jeg troer, at han burde spare det ærede Thing for denne Afstemning. Der er intet Spørgsmaal om, at enhver dansk Mand maa være enig med ham i Principet for Lovforslaget, og det er vist, at denne Sag overalt af det danske Folk er fulgt med stor Opmærksomhed, naar den har været for paa Rigsdagen, men af de Medlemmer, der ere gaaede ind paa, eller synes at ville, og ikke tør Andet, end gaae ind paa Fællesforfatningens Ordning, kan man ikke — synes mig — forlange, at de for Diebliffet skulle fremme denne Sag; og jeg skulde derfor inderligt ønske, at den ærede Rigsdagsmand vilde tage Forslaget tilbage, thi de Fleste i Thinget maae —